

1. søndag i advent 28. nov. Langø Gloslunde

Salmer: 78 80 – 84 439 74

Evangelium: Lukas kap. 4 v. 16-30

Godt nytår - sådan burde vi i virkeligheden hilse hinanden denne første søndag i december - for i dag er det nytårsdag i kirken. I dag begynder vi med første søndag i advent forfra på et helt nyt kirkeår. Og vi begynder lige på og hårdt med fortællingen om Jesus i synagogen i sin barndomsby, Nazareth. Lige på og hårdt siger jeg, for i denne dramatiske beretning er kristendommens fundamentale spørgsmål gemt, nemlig: Hvem er Jesus i virkeligheden?

"I dag er dette skriftord gået i opfyldelse," siger Jesus til de forundrede folk i synagogen i Nazareth, da han har lukket profeten Esajas bog. Først bliver de jublende glade, og hvem vil ikke blive glad, hvis blinde skal se, undertrykte skal sættes i frihed og fanger skal blive frigivet?

Men straks melder tvivlen sig, for hvad i al verden bilder denne Jesus sig ind? Som om de ikke har kendt ham, fra før han ku' tale rent, og så står denne gemene tømmer søn, Josef og Marias voksne knægt, minsandten dér og siger, at "I dag går dette skriftord i opfyldelse."

Som om Jesus skulle have nogen som helst særlig forstand eller indflydelse på de ord. Reaktionen udebliver ikke: Ud med ham, sådan en opkomling, gøre sig til, som om han skulle have en særlig varm direkte linie til Gud.

Og hvis nogen nu tror, dette I DAG bare er en uskyldig leg med ord, så viser raseriet, at det er blodig alvor, så alvorlig en Gudsbespottelse er hans påstand, at de vil straffe ham med døden. De driver ham ud til klippekanten for at styrte ham i afgrunden, men, står der: "Han banede sig vej imellem dem og gik."

Historien har som bekendt resulteret i ordsproget: "Ingen profet er agtet i sin hjemby," men her er meget mere på færde end et gammelt

ordsprog. For kirkeåret begynder lige på og hårdt med at stille dig og mig det samme spørgsmål, hvad tror du på i dit liv: "Er Jesus virkelig Guds søn?"

Dette spørgsmål har siddet som en evigt gnavende sten i skoen, lige fra Jesus selv gik omkring i Nazareth og omegn. Møder vi virkelig Gud selv i kød og blod i Jesu skikkelse?

Eller er han bare en usædvanlig vis mand, der på grund af en helt usædvanlig livshistorie ikke er gået i glemmebogen, men stadig her næsten 2000 år senere er i stand til at samle millioner af mennesker til gudstjeneste søndag efter søndag?

Når jeg spørger sådan, er det fordi der til stadighed bliver sat spørgsmålstegn ved Jesu guddommelighed. Der bliver stadigvæk fokuseret på Jesu næstekærlighedsbudskab på bekostning af hans guddommelighed. Og det sker sikkert, fordi budskabet om at du skal elske din næste som dig selv, er meget mere spiseligt

end påstanden om, at vi i mennesket Jesus møder Gud selv.

Men her i kirken samles vi ikke kun om nogle smukke og rigtige menneskerettigheder - hver gang vi reducerer kristendommen til et smukt bud om næstekærlighed og Jesus til et godt menneske, - så gør vi kristendommen til en verdensanskuelse på linje med alle mulige andre - ja, i sidste ende gør vi den kristne tro inderligt overflødig.

For hvis ikke her er mere på færde, end vi dybest set kan sige os selv, hvis vi bare tænker os godt nok om. Hvad i al verden skal vi så holde gudstjeneste for? Hvis ikke der findes en guddommelig instans, jeg i sidste ende står til ansvar for, hvorfor så over hovedet spille tiden med at tale om syndernes forladelse og Guds nåde og barmhjertighed?

Så ku' vi vel bare melde os til et selvudviklings kursus, der kan hæve os op på et moralsk højere niveau, eller vi kan finde en dygtig

psykoterapeut, der kan hjælpe os til at leve med de lig, vi måtte have liggende i lasten.

Vi, der er kommet til gudstjeneste, står overfor præcis det samme spørgsmål, som de gjorde den dag i synagogen i Nazareth. Kristendommens gentagne stædige påstand: At med Jesus træder Gud ind i historien på en helt ny måde - med Jesus beslutter Gud sig til at komme til verden for at få os mennesker i tale.

Ved begyndelsen til det nye kirkeår bliver vi atter mindet om at ville tage troen alvorligt. Ikke for at vi skal blive fanatiske fundamentalister. Men for at holde ligegyldigheden på afstand og dermed hjælpe hinanden til at finde kernen i den kristne tro og det kristne håb: AT I DAG træder Gud selv ind i vores liv for at åbne vore sind og hjerter for hans evige kærlighed.

Men I, hvem siger I at jeg er, sådan spørger Jesus ved en anden lejlighed. Måske vi skulle lade spørgsmålet blive stående et øjeblik: Men I, hvem siger I at Jesus er?